

Arrest

nr. 313 627 van 27 september 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DE BEULE
Gijzelaarsstraat 21
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietig-verklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 juli 2023 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf (type D) in het kader van gezinshereniging.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 augustus 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JANS, die loco advocaat D. DE BEULE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 januari 2023 dient verzoeker een aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D) in het kader van gezinshereniging als descendent van een verblijfsgerechtigde derdelander in België. Op 19 juli 2023 weigert de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de afgifte van het gevraagde visum. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van artikel 10, §1, al. 1, 4° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Overwegende dat via de Belgische Ambassade in Abuja op 17/01/2023 een visumaanvraag werd ingediend door [A.,E.O.] °[...], van Nigeriaanse nationaliteit, teneinde mevrouw [O.,F.I.] °[...], van Nigeriaanse nationaliteit, in België te vervoegen.

Overwegende dat art. 10, §1, 4° bepaalt dat de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de geregistreerde partner over het recht van bewaring moet beschikken en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

Overwegende dat uit het onderzoek van de documenten in het dossier gebleken is dat deze wettelijke vereiste niet vervuld is;

Overwegende dat uit de gelegaliseerde geboorteakte blijkt dat [O.,A.] de biologische vader is van de visumaanvrager;

Overwegende dat een overlijdensakte van [A.A.O.K.] werd voorgelegd. Deze naam komt duidelijk niet overeen met de naam vermeld op de voorgelegde geboorteakte;

Overwegend dat een gelegaliseerde "Affidavit of Guardianship" van mevrouw [E.H.] werd voorstellende dat mevrouw al zorgt voor betrokkene sinds hij één jaar is;

Overwegende dat geen enkel document werd voorgelegd betreffende een ouderlijke toestemming van de voor het definitief vertrek van de gezinsaanvrager;

Overwegende dat de voorgelegde overlijdensakte duidelijk niet van de biologische vader van betrokkene is;

Overwegende dat evenmin een bewijs voorgelegd werd dat mevrouw [O.F.I.] over het exclusief recht van bewaring beschikt;

Aan deze visumaanvraag kan derhalve geen gunstig gevolg worden verleend;".

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Hij is ook van oordeel dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

"Dit middel is gesteund op het feit dat tegenpartij een manifeste beoordelingsfout begaan heeft door te stellen dat verzoeker niet in aanmerking kan komen voor gezinshereniging.

Doordat

Elke administratieve beslissing gegrond moet zijn op pertinente en toelaatbare motieven.

Terwijl

De motivatie in de aangevochten beslissing niet beantwoordt aan deze vereiste.

Uiteenzetting

De argumentatie van het DVZ-CGVS-IBZ-FGOV kan bondig als volgt worden weergegeven:

[...]

Weerlegging

De hogervermelde argumentatie van het CGVS kan als volgt worden weerlegd:

Verzoeker stelt dat tegenpartij een manifeste beoordelingsfout heeft begaan door te stellen dat verzoeker niet in aanmerking kan komen voor te ontnemen bescherming ex artikel 10 § 1, al. 1,4° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In de praktijk wordt de bewijslast, die aanvankelijk op verzoeker rust, verschoven naar een "gedeelde bewijslast": i.e. door verzoeker en de beoordelende instantie zelf in die zin dat de beoordelende instantie de pertinente feiten helpt vast te stellen en te evalueren op basis van de informatie waarover de beoordelende instantie beschikt. De behandelende instantie moet de verklaring vergelijken met algemeen beschikbare informatie en natrekken waar nodig.

Bij de materiële onmogelijkheid om de feiten te bewijzen volstaan in ondergeschikte orde de eigen verklaringen van verzoeker voor zover die samenhangend en geloofwaardig zijn, quod in casu. In dit geval kent men het voordeel van de twijfel toe aan de verzoeker, wat in het voorliggend geval niet gebeurd is.

Het is mogelijk dat verzoeker omwille van de verlopen tijd of de intensiteit van de gebeurtenissen, hij soms vaag of onnauwkeurig is bij het geven van data, plaatsen en andere details.

De Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid heeft de plicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Verwerende partij had haar opmerkingen kunnen formuleren de verzoeker om uitleg vragen wetend dat de vraag die door de moeder wordt gesteld voor haar zoon maar kan tot deze 18 jaar is ene nieuwe aanvraag thans in dezelfde zin niet meer kanen de verwerende partij om zuiver humanitaire redenen anders hadden het dossier behandelen.

Verzoeker brengt stukken voor die een uitleg zijn bij de afwijzing. Dit zijn geen nieuwe stukken maar stukken ter uitleg van het aangehaalde van verwerende partij wetende wat in vorige paragraaf is gesteld.

In ieder geval brengt verzoeker bij een verbeterde - legaliseerde - akte, zijnde een recente verklaring bij de politionele autoriteiten waaniit het volgende (onder meer) blijkt:

'CORRECTION OF NAME: On the 4th August 2023, at about 13:44hrs one [A.O.E.] "M" of No. 12, [...], came to FCT High Court, Maitama Police Office and reported that he is the biological son of late [A.A.O.K.]; that [O.E.] is the name given to him at birth, that [A.] is this Surname, that he picked only [A.] as his Surname.'

(Stuk 2)

Vrije vertaling:

'CORRECTIE VAN NAAM: Op 4 augustus 2023, om ongeveer 13:44 uur, kwam een [A.O.E.] "M" van nr. 12, [...], naar FCT High Court, Maitama Police Office en meldde dat hij de biologische zoon is van wijlen [A.A.O.K.]; dat [O.E.] de naam is die hem bij zijn geboorte is gegeven, dat [A.] deze achternaam is, dat hij alleen [A.] als zijn achternaam heeft gekozen.'

Verder wordt er ook bijgevoegd een 'affidavit of reconciliation of name' d.d. 04.08.2023.

Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M" administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)'.
'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v. St., REESKENS. nr. 20. 602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v. St. SPELEERS, nr. 21. 037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R. v. St. VAN KOUTER, nr. 21. 094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO. 1990, 31)'.
Er is niet met alle elementen rekening gehouden. Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 22 november 2012, nr. 221;475). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

Verwerende partij is, op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel, verplicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en zich voldoende te informeren om de beslissing met kennis van zaken te kunnen nemen. Aan de beslissing moet een nauwgezette belangenafweging ten grondslag liggen. (MAST, A., DUJARDIN J, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 1994, Brussel, p. 53.).
RvSt. 5 maart 2021, RW, 2022-23 890 met noot Annelien Stijleman: (zie ook R.v.St. 2 juli 2018, RW 2018-19 nr. 14 1.12.2018.

De bestreden motivering komt derhalve tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.
Verwerende partij houdt ook geen rekening met de gewoonten van het land herkomst wat betreft de namen.
De vraag stelt zich dat verzoeker de aanvraag niet zou doen als hij niet zeker van zijn zaak.
Verwerende partij mag geen voorwaarden toevoegen naar eigen goeddunken.
Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de verwerende partij ok gelet de voorgelegde beslissing onduidelijk is naar Nederlandse taal."

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de "algemene beginselen van behoorlijk bestuur".
Hij verstrekt de volgende uiteenzetting bij zijn middel:

"Spelregels: algemene beginselen van behoorlijk bestuur
a. Gesprek opnemen : verwerende partij heeft geen gesprek opgenomen om meer uitleg over de naam te bekomen om verzoeker op een humane wijze en op een eerlijke wijze de kans tegen zich te verdedigen en klaarheid te scheppen op opmerkingen van verwerende partij.

b. Motiveringsbeginsel:
Verzoeker meent dat eiser zijn motivatie onduidelijk is en niet naar grond gemotiveerd. .
Zorgvuldigheidsbeginsel: zie eerste middel

c. 'Fair play'-beginsel:
Volgens de wetgever dient het bestuursorgaan (verwerende partij) de burger fair te behandelen en met open vizier tegemoet moet treden, wat in casu totaal niet zo is gelet de feitelijke situatie van het dossier.

d. Gelijkheidsbeginsel
Iedere burger dient gelijk behandeld te worden, gelijke rechten te krijgen zodat op een eerlijke manier en dossier met openheid van vizier kan behandeld worden."

2.3. Gelet op de nauwe samenhang tussen beide middelen, worden deze samen behandeld.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing in de bestreden beslissing van de bepalingen van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

- de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Verzoeker diende op 17-jarige leeftijd een visumaanvraag in, in het kader van gezinshereniging met zijn moeder die als dertelander rechtmatig in België verblijft. Hij betwist noch dat zijn aanvraag onder het toepassingsgebied valt van artikel 10 van de Vreemdelingenwet noch dat één van de wettelijke voorwaarden voor de beoogde gezinshereniging luidt dat de vreemdeling die vervoegd wordt dient te beschikken over het recht van bewaring en dat, indien dit recht van bewaring wordt gedeeld, de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven. Verzoeker legde in dit verband bij zijn aanvraag zijn (laattijdige geregistreerde) geboorteakte voor, alsook de overlijdensakte van zijn (beweerde) vader en een “*Affidavit of Guardianship*” waaruit moet blijken dat een zekere mevrouw E.H., over wie verder niets is gekend, voor verzoeker heeft gezorgd sinds hij één jaar was.

Verweerder motiveert in de bestreden beslissing dat de voormelde wettelijke voorwaarde voor een verblijfsrecht onder artikel 10 van de Vreemdelingenwet niet is vervuld, omdat noch een bewijs van overlijden van de (biologische) vader noch een bewijs dat zijn moeder beschikt over het exclusieve recht van bewaring voorligt. Volgens verweerder blijkt uit de geboorteakte van verzoeker dat zijn vader A.O. is, terwijl de voorgelegde overlijdensakte betrekking heeft op een zekere A.A.O.K. Hij benadrukt dat deze namen duidelijk niet overeenkomen, zodat niet blijkt dat de overlijdensakte van de biologische vader is.

Verzoeker betoogt vooreerst dat de bewijslast, die aanvankelijk op hem rust, verschuift naar een “*gedeelde bewijslast*”. Het bestuur dient volgens hem mee de pertinente feiten vast te stellen en te evalueren op basis van de informatie waarover het beschikt en “*de verklaring vergelijken met algemeen beschikbare informatie en natrekken waar nodig*”. Bij de materiële onmogelijkheid om de feiten te bewijzen, dienen volgens hem zijn eigen verklaringen, voor zover die samenhangend en geloofwaardig zijn, te volstaan. Hij betoogt dat hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend. Hij stelt dat hij mogelijk, omwille van de verlopen tijd of de intensiteit van de gebeurtenissen, soms vaag of onnauwkeurig is bij het geven van data, plaatsen en andere details.

Deze kritiek van verzoeker handelt geenszins over de eigenlijke motieven van de bestreden beslissing en is in casu onmogelijk te volgen. Verzoeker lijkt de voorliggende beslissing te verwarren met een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake een verzoek om internationale bescherming. Een dergelijke beslissing ligt echter niet voor. De bewijslast inzake het aantonen van het recht van bewaring zoals bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet ligt bij de aanvrager. Het komt toe aan de aanvrager van een visum met het oog op gezinshereniging om bij de aanvraag alle nuttige informatie en stukken over te maken aan het bestuur teneinde dit bestuur toe te laten vast te stellen dat is voldaan aan de verblijfsvoorwaarden. Het behoort vervolgens tot de vrije appreciatiebevoegdheid van verweerder om de bewijswaarde van de voorgelegde stukken te evalueren. Verzoeker toont in zijn situatie trouwens ook nog geen materiële onmogelijkheid aan om de nodige bewijsstukken inzake zijn afstammingsband, het eventuele overlijden van zijn vader of nog het recht van bewaring voor te leggen. Verzoeker verduidelijkt ook niet met welke *“eigen verklaringen”* verweerder nog rekening had moeten houden en op basis van welke wetsgrond hem *“het voordeel van de twijfel”* gegund zou kunnen worden.

Verzoeker brengt nog stukken voor bij zijn verzoekschrift en betoogt dat dit geen nieuwe stukken zijn, maar *“stukken ter uitleg van het aangehaalde van verwerende partij”*. Hij brengt een *“verbeterde – legaliseerde – akte”* bij waarin hij verklaart dat de heer A.A.O.K zijn biologische vader is, alsook een *“affidavit of reconciliation of name”* dat hetzelfde zegt. In tegenstelling tot wat verzoeker probeert voor te houden, kunnen deze stukken niet anders dan als *“nieuw”* worden beschouwd. Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat deze stukken niet werden voorgelegd in het kader van de aanvraag. Deze stukken dateren overigens van 3 en 4 augustus 2023, terwijl de bestreden beslissing al op 19 juli 2023 werd genomen. Verzoeker geeft zelf ook aan dat deze stukken niet voorlagen voor het nemen van de bestreden beslissing. Het gegeven dat deze stukken zijn bedoeld als *“uitleg”* doet aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk. Als verzoeker het nuttig achtte dat er extra *“uitleg”* werd verschaft aangaande de door hem voorgelegde attesten, had hij deze eerder moeten overmaken. Verzoeker kan immers niet voorhouden dat hij niet wist dat de naam van zijn biologische vader op zijn geboorteakte niet overeen komt met de naam van de persoon op de voorgelegde overlijdensakte. De Raad kan enkel duiden dat hij in het kader van een wettigheidstoetsing geen rekening kan houden met documenten die niet ter beschikking waren van het bestuur op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen en dat het niet aan de Raad toekomt deze documenten in de plaats van het bevoegde bestuur te beoordelen.

De Raad herinnert eraan dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart als familielid, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoeker aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen. Bovendien komt het aan verweerder enkel toe de aangebrachte stavingstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag in te willigen. Op verweerder rust geenszins de verplichting om, indien de aanvrager in gebreke blijft om de nodige documenten of verduidelijkingen bij zijn aanvraag te voegen, het initiatief te nemen om de aanvraag verder te stofferen door middel van onderzoeksdaden. Verzoeker kan dan ook niet zonder meer voorhouden dat verweerder hem had moeten contacteren om meer uitleg over de namen te verkrijgen. Nu de naam van zijn vader op de geboorteakte duidelijk niet overeenkomt met de naam op de overlijdensakte, waarvan hij niet onwetend kon zijn, kwam het verzoeker toe om in dit verband bij zijn aanvraag de nodige verduidelijking aan te brengen.

Waar verzoeker nog betoogt dat er geen rekening wordt gehouden met de *“gewoonten van het land herkomst wat betreft de namen”*, wijst de Raad erop dat verzoeker geenszins verduidelijkt over welke Nigeriaanse gewoonten het gaat en dat ook niet blijkt dat hierover enige verduidelijking voorlag bij het bestuur voor het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat verweerder is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, dat hij op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen of dat hij op onwettige wijze heeft vastgesteld dat niet is voldaan aan de voorwaarden voor de gezinshereniging zoals vervat in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Gelet op voorgaande vaststellingen, kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder voorwaarden toevoegt naar eigen goeddunken. Artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt duidelijk dat het recht van bewaring exclusief bij de te vervoegen vreemdeling moet liggen, dan wel dat er toestemming dient te zijn van de andere houder van het recht van bewaring, bij een gedeeld recht. Het loutere gegeven dat verzoeker van oordeel is dat hij heeft aangetoond wie zijn vader is en dat deze persoon is overleden, is een blote bewering die niet concreet wordt onderbouwd door de stukken die hij voorlegt. In dit verband merkt de Raad louter ten overvloede ook op dat de door verzoeker bijkomend voorgelegde nieuwe stukken in wezen niet meer zijn dan een verklaring (onder eed) van verzoeker dat de persoon op de overlijdensakte zijn vader zou zijn, zonder dat hij hiermee echter

duidt hoe het dan komt dat op zijn geboorteakte een andere naam voor zijn vader staat vermeld of dat hij met officiële stukken aantoonst dat de persoon op de geboorteakte en deze op de overlijdensakte werkelijk een en dezelfde persoon zou betreffen.

2.5. Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de (materiële) motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 10 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.6. Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een beslissing en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. In casu maakt verzoeker niet aannemelijk dat dit niet het geval was bij het nemen van de bestreden beslissing. Hij toont ook niet concreet aan waarom dit beginsel zou zijn geschonden *“gelet op de feitelijke situatie van het dossier”*.

2.7. Er kan verder slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel voor zover verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoonst dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld of ongelijke gevallen gelijk werden behandeld. Verzoeker blijft op dit punt volledig in gebreke.

2.8. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoeker toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.9. Waar verzoeker in de hoofding van zijn eerste middel ten slotte de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, herinnert de Raad eraan dat onder *“middel”* wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel én van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker nergens in zijn verzoek-schrift verduidelijkt waarom hij van oordeel is dat deze verdragsbepaling wordt geschonden door de bestreden beslissing. Het komt niet toe aan de Raad om te speculeren op welke wijze volgens verzoeker artikel 8 van het EVRM wordt geschonden. Dit onderdeel van het eerste middel is bijgevolg onontvankelijk. Ten overvloede benadrukt de Raad dat de toets aan artikel 8 van het EVRM in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een derdelander slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

2.10. Beide middelen zijn, voor zover onvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS,

T. LEYSEN,

De griffier,

T. LEYSEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

griffier

De voorzitter,

I. CORNELIS